

EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 15.6.2012
COM(2012) 292 final

SPOROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

Prvo poročilo o uporabi Uredbe (ES) št. 764/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o določitvi postopkov za uporabo nekaterih nacionalnih tehničnih pravil za proizvode, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, in o razveljavitvi Odločbe št. 3052/95/ES

(Besedilo velja za EGP)

SPOROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

Prvo poročilo o uporabi Uredbe (ES) št. 764/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o določitvi postopkov za uporabo nekaterih nacionalnih tehničnih pravil za proizvode, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, in o razveljavitvi Odločbe št. 3052/95/ES

(Besedilo velja za EGP)

KAZALO

1.	UVOD	4
2.	OZADJE.....	4
2.1.	Načelo vzajemnega priznavanja.....	5
2.2.	Uredba (ES) št. 764/2008.....	5
3.	UPORABE UREDBE (ES) ŠT. 764/2008 V OBDOBJU 2009–2012.....	7
3.1.	Vzpostavitev kontaktnih točk za proizvode.....	7
3.2.	Vzpostavitev seznama proizvodov.....	7
3.3.	Obvestila držav članic.....	7
3.4.	Letna poročila držav članic.....	9
3.5.	Seje posvetovalnega odbora o vzajemnem priznavanju.....	10
4.	RAZŠIRJANJE INFORMACIJ	10
4.1.	Smernice.....	10
4.2.	Vodnik za uporabo določb Pogodbe, ki urejajo prosti pretok blaga.....	11
4.3.	Konference, seminarji in okrogle mize.....	11
5.	SKLADNOST Z UREDBO	11
6.	SKLEPNE UGOTOVITVE	12

1. UVOD

V skladu s členom 12(3) Uredbe (ES) št. 764/2008¹ („uredba o vzajemnem priznavanju“ ali „Uredba“) Komisija redno opravlja pregled uporabe tega pravnega instrumenta.

Komisija v prvem poročilu o uporabi uredbe o vzajemnem priznavanju ustrezno upošteva: rezultate treh dosedanjih sej posvetovalnega odbora o vzajemnem priznavanju²; obvestila, ki so jih države članice v skladu s členoma 6(2) in 7(2) Uredbe naslovile na Komisijo; podatke iz letnih poročil, ki so jih države članice v skladu s členom 12(1) Uredbe predložile Komisiji³; podatke, ki so jih zagotovile nacionalne kontaktne točke za proizvode⁴; posebne informacije, ki so jih zagotovile zainteresirane strani ter pritožbe, peticije in parlamentarna vprašanja, ki jih je Komisija prejela v zvezi s tem področjem.

Z Uredbo so v okviru neuskklajenega področja opredeljene pravice in obveznosti nacionalnih organov in podjetij, ki želijo v državi članici prodajati proizvode, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, kadar nameravajo pristojni organi omejiti trženje proizvoda v skladu z nacionalnimi tehničnimi pravili. Uredba na splošno velja za koristen zakonodajni akt, ki je prispeval k boljšemu poznavanju načela vzajemnega priznavanja. Prav tako se je z njo zmanjšala obremenitev gospodarskih subjektov pri uvedbi proizvodov v določeni državi članici, ki so se že zakonito tržili v drugi državi članici.

V poročilu bo prikazano, da je izvajanje Uredbe na splošno zadovoljivo in da spremembe trenutno niso potrebne. Prav tako bo prikazano, da se težave pri uporabi Uredbe pogosteje pojavljajo pri določenih kategorijah proizvodov.

2. OZADJE

Tehnične ovire za prosti pretok blaga znotraj EU so še vedno pogosto prisotne. Pojavijo se, kadar nacionalni organi uporabijo nacionalna pravila z zahtevami, ki jih morajo izpolnjevati proizvodi (na primer glede označevanja, oblike, velikosti, teže, sestave, predstavitve, etiketiranja in embalaže), za proizvode, ki prihajajo iz drugih držav članic, kjer se zakonito proizvajajo in/ali tržijo. Če se s takimi pravili ne izvaja sekundarna zakonodaja EU, ustvarjajo tehnične ovire, za katere se uporabljata člena 34 in 36 PDEU. To velja tudi, če se navedena pravila uporabljajo brez razlikovanja za vse tuje in domače proizvode.

¹ Uredba (ES) št. 764/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o določitvi postopkov za uporabo nekaterih nacionalnih tehničnih pravil za proizvode, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, in o razveljavitvi Odločbe št. 3052/95/ES (Besedilo velja za EGP), UL L 218 z dne 13. avgusta 2008, str. 21–29.

² Te tri seje so bile 4. marca 2009, 19. novembra 2010 in 30. novembra 2011.

³ Ta poročila zajemajo obdobje od 13. maja 2009, datuma, od katerega uporablja uredba o vzajemnem priznavanju, do 31. decembra 2011.

⁴ Kontaktne točke za proizvode so bile ustanovljene na podlagi člena 9 Uredbe, njihove naloge pa so opredeljene v členu 10.

2.1. Načelo vzajemnega priznavanja

Načelo vzajemnega priznavanja, ki izhaja iz sodne prakse Sodišča Evropske unije⁵, je eden od načinov za zagotavljanje prostega pretoka blaga na notranjem trgu. Uporablja se za proizvode, za katere ne velja usklajevalna zakonodaja EU, ali za vidike proizvodov, ki ne sodijo na področje uporabe take zakonodaje.

V okviru načela vzajemnega priznavanja so na notranjem trgu še vedno prisotna različna nacionalna tehnična pravila. Vendar država članica na svojem ozemlju načeloma ne sme prepovedati prodaje blaga, ki se zakonito proizvaja in/ali trži v drugi državi članici, tudi če se proizvaja po drugačnih tehničnih in kakovostnih specifikacijah, kot se zahtevajo za lokalno proizvedeno blago. Države članice lahko odstopajo od tega načela in sprejmejo ukrepe, ki prepovedujejo ali omejujejo dostop takega blaga do nacionalnega trga, samo pod zelo strogimi pogoji.

Načelo vzajemnega priznavanja na neusklajenem področju torej vključuje pravilo in izjemo, in sicer:

- splošno pravilo, da ne glede na obstoj nacionalnega tehničnega pravila v namembni državi članici proizvodi, ki se zakonito proizvajajo in/ali tržijo v drugi državi članici, uživajo temeljno pravico do prostega pretoka, ki jo določa PDEU;
- izjemo, da proizvodi, ki se zakonito proizvajajo in/ali tržijo v drugi državi članici, ne uživajo te pravice, če lahko namembna država članica dokaže, da mora nujno uporabiti svoja tehnična pravila za zadevne proizvode zaradi razlogov iz člena 36 PDEU (varstvo javne morale ali javne varnosti, varovanje zdravja in življenja ljudi, živali ali rastlin itd.), ali na podlagi obveznih zahtev, utemeljenih v sodni praksi Sodišča, in v skladu z načelom sorazmernosti.

2.2. Uredba (ES) št. 764/2008

Do nedavnega je bila pri izvajanju načela vzajemnega priznavanja glavna težava pomanjkanje pravne varnosti glede dokaznega bremena. To je bil eden od razlogov za sprejetje Uredbe (ES) št. 764/2008 o določitvi postopkov za uporabo nekaterih nacionalnih tehničnih pravil za proizvode, ki se zakonito tržijo v drugi državi članici, in o razveljavitvi Odločbe št. 3052/95/ES.

Uredba ne zajema celotnega področja uporabe načela vzajemnega priznavanja in temu niti ni bila namenjena. Namesto tega določa pravila in postopke, ki jih morajo upoštevati pristojni organi držav članic, kadar sprejemajo ali nameravajo sprejeti odločbo v skladu z nacionalnimi tehničnimi pravili, ki bi lahko ovirala prosti pretok proizvoda, za katerega velja člen 34 PDEU in se zakonito trži v drugi državi članici.

Zato morajo nacionalni organi uporabljati Uredbo, če za upravno odločbo velja naslednje:

⁵ Načelo izvira iz znane sodbe Sodišča z dne 20. februarja 1979 v zadevi *Cassis de Dijon* (120/78, Rewe-Zentral, Recueil 1979, str. 649) in je bilo podlaga za nadaljnji razvoj na področju notranjega trga za blago. Čeprav se sprva ni izrecno omenjalo v sodni praksi Sodišča, je sedaj v celoti priznано (glej na primer zadevo C-110/05, Komisija proti Italiji, ZOdl. 2009, stran I-519, točka 34).

- (1) zadeva proizvod, ki se zakonito trži v drugi državi članici;
- (2) zadeva proizvod, za katerega ne velja usklajena zakonodaja EU;
- (3) naslovljena je na gospodarske subjekte;
- (4) temelji na tehničnem pravilu; ter
- (5) je njen neposredni ali posredni učinek, da je:
 - (a) proizvod prepovedano dajati na trg;
 - (b) treba proizvod prilagoditi ali dodatno preskušati pred dajanjem na trg ali nadaljnjim trgovanjem z njim; ali
 - (c) treba proizvod umakniti s trga.

Uredba določa, da dokazno breme nosijo nacionalni organi, ki nameravajo proizvodu zavrniti dostop do trga. Ti morajo v pisni obliki natančno predstaviti tehnične ali znanstvene razloge za nameravano zavrnitev dostopa proizvoda na nacionalni trg. Gospodarski subjekt se lahko zagovarja in pristojnim organom predloži trdne argumente.

Uredba prav tako zmanjšuje tveganje za podjetja, da njihovi proizvodi ne bodo imeli dostopa do trga v namembni državi članici, z določitvijo ene ali več kontaktnih točk za proizvode v vsaki državi članici.

Uredba sledi načelu dvojnega pristopa, ki združuje preglednost in učinkovitost: preglednost informacij, ki si jih morajo izmenjati podjetja in nacionalni organi, ter učinkovitost s preprečevanjem kakršnega koli podvajanja pregledov in preskušanja. S preventivnim dialogom med podjetji in javnimi upravami, ki se lahko šteje za temeljni mehanizem Uredbe, se v celoti izkoristijo instrumenti za preprečevanje ter mirno in učinkovito reševanje težav pri prostem pretoku.

Glavna prednost uredbe o vzajemnem priznavanju je predvsem v zmanjšanju stroškov obveščanja (na primer z lažjim dostopom MSP do nacionalnih tehničnih pravil), s čimer se je olajšalo izkoriščanje prednosti prostega pretoka blaga in vzajemnega priznavanja⁶.

Uredba o vzajemnem priznavanju se uporablja v vseh 27 državah članicah. V okviru Sporazuma EGP v času priprave tega poročila še ni bila sprejeta. Čeprav se načelo vzajemnega priznavanja uporablja tudi v odnosih med Evropsko unijo in Turčijo⁷, to ne velja za uredbo o vzajemnem priznavanju⁸.

⁶ Za vse glej Pelkmans, J., „Mutual recognition: rationale, logic and application in the EU internal goods market“, dokument, predstavljen na XII. simpoziju Travemuender med 24. in 26. marcem 2010 z naslovom *Ekonomске analize evropskega prava: primarno in sekundarno pravo ter vloga Sodišča Evropskih skupnosti (Oekonomische Analyse des Europarechts: Primaerrecht, Sekundaerrecht und die Rolle des EuGH)*.

⁷ Obveznost uporabe načela vzajemnega priznavanja za proizvode, ki se zakonito proizvajajo in/ali tržijo v Turčiji, temelji na členih od 5 do 7 Sklepa 1/95 Pridružitvenega sveta ES-Turčija z dne 22. decembra 1995 o izvajanju zaključne faze carinske unije (UL L 35 z dne 13. februarja 1996), ki

3. UPORABE UREDBE (ES) ŠT. 764/2008 V OBDOBJU 2009–2012

V zadevnem obdobju je Komisija spremljala uporabo Uredbe v državah članicah zlasti, vendar ne izključno, z obvestili in poročili držav članic. Prav tako je organizirala seje posvetovalnega odbora.

Komisija je uvedla tudi posebne ukrepe za ozaveščanje javnosti o načelu vzajemnega priznavanja in o uredbi o vzajemnem priznavanju na enotnem trgu.

3.1. Vzpostavitev kontaktnih točk za proizvode

Člen 9(1) in (2) zahteva, da države članice določijo kontaktne točke za proizvode, Komisija pa objavi in redno dopolnjuje seznam z njihovimi kontaktnimi podatki.

3.2. Vzpostavitev seznama proizvodov

Člen 12(4) pa zahteva, da Komisija objavi neizčrpen seznam proizvodov, za katere ne velja usklajevalna zakonodaja EU.

Kontaktne podatke kontaktnih točk za proizvode so bili objavljeni v Uradnem listu⁹. Skupaj s podatkovno zbirko, ki vsebuje seznam proizvodov, za katere ne velja usklajevalna zakonodaja EU, so zdaj na voljo tudi na spletu¹⁰, kar naj bi olajšalo izmenjavo informacij med gospodarskimi subjekti, kontaktnimi točkami za proizvode in pristojnimi organi držav članic.

3.3. Obvestila držav članic

Člena 6(2) in 7(2) Uredbe določata obveznost nacionalnih organov, da gospodarske subjekte in Komisijo obvestijo o odločbah iz člena 2(1)¹¹ in o drugih odločbah za začasno prekinitev trženja proizvoda. V obdobju od začetka veljavnosti Uredbe, 13. maja 2009, do 31. decembra 2011 je Komisija v skladu s členom 6(2) prejela 1 524 obvestil, v skladu s členom 7(2) pa nobenega.

90 % teh obvestil se nanaša na izdelke iz plemenitih kovin, ostala pa na različne vrste proizvodov: živila (ali aditive za živila/zdravila), energetske napitke in električno opremo.

Do zdaj je obvestila predložilo sedem držav članic. Vendar je 1 378 obvestil prispelo iz ene države članice in se nanašajo na izdelke iz plemenitih kovin.

določajo odpravo ukrepov z enakim učinkom, kot ga imajo količinske omejitve med EU in Turčijo. V skladu s členom 66 Sklepa 1/95 je treba člene od 5 do 7 za namene njihovega izvajanja in uporabe za proizvode, ki jih zajema carinska unija, razlagati v skladu z ustreznimi sodbami Sodišča Evropske unije. Zato se načela, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča o vprašanih, povezanih s členoma 34 in 36 PDEU, zlasti zadeve „Cassis de Dijon“, uporabljajo za vse države članice EU in Turčijo.

⁸ Vendar se je Turčija nedavno zavezala, da bo sprožila notranji postopek za sprejetje lastnega osnutka uredbe o vzajemnem priznavanju na neuskkljenem področju.

⁹ Kontaktni podatki kontaktnih točk za proizvode so bili prvotno objavljeni v UL C 185 z dne 7. avgusta 2009, str. 6–12.

¹⁰ <http://ec.europa.eu/enterprise/intsub/a12/>.

¹¹ To so tiste upravne odločbe, katerih neposredni ali posredni učinek je prepoved dajanja proizvoda ali vrste proizvoda na trg; prilagoditev ali dodatno preskušanje proizvoda ali vrste proizvoda pred dajanjem na trg ali nadaljnjim trgovanjem z njim; ali umik proizvoda ali vrste proizvoda s trga.

Po mnenju Komisije in kot je podrobneje pojasnjeno v točki 3.4, to kaže, da države članice ne obveščajo Komisije o vseh sprejetih odločbah iz člena 6(2) in člena 7 Uredbe.

Komisija meni, da je veliko število obvestil na področju plemenitih kovin posledica dejstva, da ima mnogo držav članic stalne in davno ustanovljene nadzorne organe (nacionalne organe za preskušanje), ki so bili ustanovljeni posebej za preskušanje (testiranje), označevanje in nadzor izdelkov iz plemenitih kovin.

Treba je opozoriti, da je Komisija v preteklosti predstavila dva različna predloga o uskladitvi nacionalnih predpisov o izdelkih iz plemenitih kovin. Prvi¹² je bil predstavljen leta 1975 in umaknjen leta 1977, najnovejši¹³ pa je bil predstavljen leta 1993. Številne države članice (tiste z obveznim sistemom označevanja) so odločno nasprotovale tema predlogoma, precejšnje število držav članic pa je še naprej nasprotovalo tudi po predstavitvi spremenjenega predloga leta 1994. V letih zatem ni bilo mogoče doseči dogovora, zato je bil predlog 24. marca 2005 umaknjen.

Ob upoštevanju nadaljnjih sodb Sodišča na tem področju¹⁴ je postalo jasno, da bi bilo treba dovoliti trženje izdelkov iz plemenitih kovin, ki se uvozijo iz ene države članice, tržijo pa v drugi ter jih je v državi članici zakonito označil organ, ki zagotavlja jamstva neodvisnosti in ustrezne informacije potrošnikom. Med odobrenimi označbami na izdelkih, izdelanih v namembni državi članici, in označbami enakega tipa na izdelkih, uvoženih iz drugih držav članic se ne bi smelo razlikovati¹⁵.

Prosti pretok izdelkov iz plemenitih kovin med državami članicami se tako zaradi neusklajenosti zakonodaje EU lahko doseže z vzajemnim priznavanjem v skladu s sodbo v zadevi *Houtwipper*¹⁶. Zato Komisija trenutno ne namerava predlagati nadaljnjega usklajevanja na tem področju.

Ob upoštevanju delne uskladitve na področju živil, aditivov za živila in zdravil se nacionalne zakonodaje lahko razlikujejo (npr. uvrščanje nekaterih proizvodov med zdravila ali živila v različnih državah članicah, uporaba snovi, ki niso vitamini ali minerali, v proizvodnji prehranskih dopolnil itd.), kar lahko vpliva na prosti pretok

¹² Proposition de directive du Conseil concernant le rapprochement des législations des états membres relatives aux ouvrages en métaux précieux, COM/1975/607/final, z dne 1. decembra 1975; objavljeno v UL C 11 z dne 16. januarja 1976, str. 2–11.

¹³ Proposition de directive du Conseil prise par procédure d'habilitation rapprochement des dispositions législatives, réglementaires et administratives des états membres relatives aux ouvrages en métaux précieux (Predlog Direktive Sveta o izdelkih iz plemenitih kovin), COM (93) 322 final, z dne 14. oktobra 1993; spremenjen s Proposition modifiée de directive du Parlement européen et du Conseil présentée par la commission au parlement européen et au conseil ouvrages en métaux précieux (Spremenjen predlog Direktive Evropskega parlamenta in Sveta o izdelkih iz plemenitih kovin), COM(94) 267 final, z dne 30. junija 1994.

¹⁴ Glavne zadeve so sodba Sodišča z dne 22. junija 1982 v zadevi C-220/81 – kazenski postopek proti Timothyju Fredericku Robertsonu in drugim; sodba Sodišča z dne 15. septembra 1994 v zadevi C-293/93 – kazenski postopek proti Ludomiri Neeltjevi Barbari Houtwipper (str. I-04249); in sodba Sodišča z dne 21. junija 2001 v zadevi C-30/99 Komisija proti Irski (str. I-04619).

¹⁵ Za dodatne specifične informacije o tem vprašanju glej smernice „Uporaba uredbe o vzajemnem priznavanju za izdelke iz plemenitih kovin“ iz točke 4.1.

¹⁶ Sodba C-293/93. Glej opombo 14.

navedenih proizvodov. V navedenih sektorjih so predvideni nadaljnji usklajevalni ukrepi.

3.4. Letna poročila držav članic

V skladu s členom 12(1) Uredbe morajo države članice Komisiji vsako leto poslati poročilo o njeni uporabi. To poročilo bi moralo vključevati najmanj podatke o številu pisnih obvestil, poslanih v skladu s členom 6(1), in vrsti zadevnih proizvodov; zadostne informacije o odločbah, sprejetih v skladu s členom 6(2), skupaj z razlogi za sprejetje teh odločb in vrsto zadevnih proizvodov; ter podatke o številu odločb, sprejetih v skladu s členom 6(3) – predvidenih negativnih odločb, ki na koncu niso bile sprejete, in vrsti zadevnih proizvodov.

Do zdaj so države članice Komisiji predložile tri taka poročila: prvo poročilo o uporabi Uredbe od maja 2009 do maja 2010, drugo poročilo za enako obdobje od leta 2010 do leta 2011 in dodatno poročilo, ki zajema obdobje do 31. decembra 2011. Od navedenega datuma bo poročila treba predložiti za koledarsko leto.

Poleg navedenih informacij je Komisija predlagala vključitev naslednjih podatkov:

- analize vrst proizvodov in/ali sektorjev, pri katerih se je Uredba najpogosteje uporabljala;
- informacij o strukturi in delovanju kontaktnih točk za proizvode (osebje, število in vrsta poizvedb, morebitne težave itd.);
- ocene težav, ki so se pojavile pri uporabi Uredbe, in predlogov za morebitne izboljšave; ter
- ocene učinkov Uredbe na delovanje načela vzajemnega priznavanja v praksi.

Iz teh poročil izhajajo naslednje glavne ugotovitve:

- (1) mnenja držav članic so bila skoraj soglasno pozitivna glede učinkovitosti Uredbe pri ozaveščanju o načelu vzajemnega priznavanja med podjetji, ki trgujejo znotraj EU;
- (2) večina odločb, zahtev za informacije in pritožb, ki jih prejmejo nacionalne uprave, se nanaša na določene kategorije blaga: izdelke iz plemenitih kovin, živila, aditive za živila in prehranska dopolnila, gradbene proizvode, gnojila, avtomobilske nadomestne dele, električne naprave in izvirske vode;
- (3) nacionalni organi Komisije ne obvestijo vedno o negativnih odločbah, ki so jih dejansko sprejeli. Razlogov za to je lahko več:
 - v nekaterih decentraliziranih državah članicah lahko regionalni in lokalni organi sprejmejo negativne odločbe (in jih dejansko tudi sprejmejo), o katerih ne obvestijo centralne uprave (ki pripravlja letna poročila) ali Komisije;

- zdi se, da še vedno obstajajo nesporazumi glede področja uporabe Uredbe¹⁷ in razmerja z drugimi instrumenti zakonodaje EU¹⁸. Tako se zdi, da se številne negativne odločbe, ki so jih nekatere države članice dejansko sprejele, niso obravnavale kot odločbe iz člena 2(1) Uredbe in Komisija o njih zato ni bila obveščena.

Podjetja, kontaktne točke za proizvode in nacionalne uprave pogosto tudi navajajo določene negotovosti glede tega, kako in kdaj uporabiti vzajemno priznavanje v praksi. Nadaljnje razširjanje informacij, kot je opisano v točki 4, se zdi ustrezen način za reševanje te težave. Vendar mora Komisija poudariti, da morajo nacionalni organi v skladu s členoma 6(2) in 7(2) Uredbe o vsaki odločbi, ki jo sprejmejo na podlagi uredbe o vzajemnem priznavanju, obvestiti Komisijo in zadevni gospodarski subjekt.

3.5. Seje posvetovalnega odbora o vzajemnem priznavanju

Na treh dosedanjih sejah posvetovalnega odbora, ki je bil ustanovljen v skladu s členom 13 Uredbe, so Komisija in predstavniki držav članic¹⁹ razpravljali o zadevah, ki se nanašajo na uporabo tega pravnega instrumenta.

Glavne teme razprav na prvih treh sejah so bile smernice, ki jih je pripravila Komisija (glej točko 4.1), vloga kontaktnih točk za proizvode, seznam proizvodov, za katere velja Uredba, vprašanja, ki zadevajo obveznosti obveščanja, ugotovljene težave pri uporabi Uredbe in ocena možnosti v okviru telematskega omrežja iz člena 11 Uredbe o izmenjavi informacij med kontaktnimi točkami za proizvode in/ali pristojnimi organi držav članic.

4. RAZŠIRJANJE INFORMACIJ

Komisija je izdelala smernice o uporabi Uredbe v posameznih sektorjih in sprejela druge ukrepe za izboljšanje načina delovanja načela vzajemnega priznavanja in uredbe o vzajemnem priznavanju.

4.1. Smernice

Komisija je na zahtevo in s pomočjo članov posvetovalnega odbora pripravila različne smernice (do zdaj jih je 9) s praktičnimi informacijami o uporabi Uredbe v povezavi z določenimi specifičnimi vprašanji. Nanašajo se na:

- povezavo med Direktivo 98/34/ES in uredbo o vzajemnem priznavanju,
- uporabo uredbe o vzajemnem priznavanju pri izdelkih iz plemenitih kovin,
- povezavo med Direktivo 2001/95/ES in uredbo o vzajemnem priznavanju,
- uporabo uredbe o vzajemnem priznavanju za prehranska dopolnila,

¹⁷ Zlasti v zvezi s postopki predhodne odobritve (ki jih zato Uredba ne zajema) v nekaterih državah članicah.

¹⁸ Zlasti z Direktivo 2001/95/ES (Direktiva o splošni varnosti proizvodov).

¹⁹ Od leta 2011 tudi predstavniki članic Efte.

- uporabo uredbe o vzajemnem priznavanju za prepovedane droge in psihotropne snovi,
- uporabo uredbe o vzajemnem priznavanju za postopke predhodne odobritve,
- uporabo uredbe o vzajemnem priznavanju za orožje in strelno orožje,
- uporabo uredbe o vzajemnem priznavanju za gnojila in rastne substrate, ter
- uporabo uredbe o vzajemnem priznavanju za gradbene proizvode brez oznake CE.

Ti okvirni in pravno nezavezujoči dokumenti so javno dostopni na spletni strani Komisije o vzajemnem priznavanju²⁰. Namenjeni so zagotavljanju uporabnikom prijaznih napotkov za uporabo Uredbe ter bodo posodobljeni zaradi upoštevanja izkušenj in informacij držav članic, organov in podjetij.

4.2. Vodnik za uporabo določb Pogodbe, ki urejajo prosti pretok blaga

Uporaba načela vzajemnega priznavanja zahteva osnovno poznavanje načel prostega pretoka blaga. Komisija je objavila dokument „Prosti pretok blaga. Vodnik za uporabo določb Pogodbe, ki urejajo prosti pretok blaga“, v katerem opisuje zlasti načelo vzajemnega priznavanja in povzema najpomembnejšo sodno prakso Sodišča na tem področju. Na voljo je na spletni strani Komisije o prostem pretoku na neusklajenem področju²¹.

4.3. Konference, seminarji in okrogle mize

Od leta 2009 je Komisija organizirala ali sodelovala na 12 seminarjih o vzajemnem priznavanju na notranjem trgu in uporabi uredbe o vzajemnem priznavanju. Glavni udeleženci so bili univerze in posebni poslovni sektorji s področij, ki jih najpogosteje zadeva vzajemno priznavanje. Zdi se, da so nacionalne uprave naklonjene pogostejšemu organiziranju takih seminarjev.

5. SKLADNOST Z UREDBO

V obdobju, ki ga zajema to poročilo, Sodišče ni sprejelo posebnih sodb, niti niso bili uvedeni postopki za ugotavljanje kršitev o uporabi uredbe o vzajemnem priznavanju.

Kot zakonodajni akt Evropske unije, ki se neposredno uporablja, je Uredba takoj in neposredno izvršljiva v vseh državah članicah. Kot je opredeljeno v Uredbi, bi morala biti v vsaki odločbi, za katero velja ta uredba, opredeljena pravna sredstva, ki gospodarskemu subjektu omogočajo, da sproži postopek pri pristojnem nacionalnem sodišču. Komisija tako meni, da bi morali zadeve o pravilni uporabi Uredbe v konkretnih primerih obravnavati pristojni nacionalni organi, pri čemer pa se ne izključuje možnost morebitnih ukrepov Komisije.

²⁰ <http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/mutual-recognition/>.

²¹ http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/index_en.htm.

6. SKLEPNE UGOTOVITVE

Glede na navedeno nekateri vidiki uredbe o vzajemnem priznavanju zahtevajo stalno spremljanje in po potrebi nadaljnja pojasnila.

Evropska komisija predlaga, da poleg posebnih kategorij blaga iz točk 3.3 in 3.4 posvetovalni odbor o vzajemnem priznavanju pozorno in redno spremlja naslednja vprašanja:

- težave pri dokazovanju, da se je proizvod zakonito tržil v drugi državi članici;
- težave pri opredeljevanju, katere pravne določbe se uporabljajo in kateri nacionalni organi so pristojni;
- različne preskusne metode, ki jih uporabljajo države članice, in njihova morebitna združljivost z vzajemnim priznavanjem; ter
- vloga postopkov za predhodno odobritev.

Komisija po preučitvi pridobljenih informacij v zvezi z uporabo Uredbe meni, da na tej stopnji predlog za njeno spremembo ni potreben.

Vendar želi Komisija poudariti svojo zavezo o nadaljnjem spremljanju posebno pomembnega področja vzajemnega priznavanja na enotnem trgu z: a) izboljšanjem obveščanja in razvojem usposabljanja; b) uporabo instrumentov za preprečevanje ter mirno in učinkovito reševanje težav glede prostega pretoka ter, (c) če je potrebno, obstoječimi možnostmi, ki jih daje zakonodaja EU za odpravo nezakonitih ovir.

Komisija v skladu s tem predlaga, da se preiskave in razprave znotraj posvetovalnega odbora o temah na navedenih področjih, katerih cilj je analizirati delovanje obstoječega pravnega okvira EU za vzajemno priznavanje, v obdobju 2012–2017 nadaljujejo. V primeru večjih praktičnih neskladij pri uporabi uredbe o vzajemnem priznavanju med državami članicami je posredovanje Komisije lahko upravičeno.

Na koncu je treba poudariti, da vzajemno priznavanje na splošno in zlasti uporaba Uredbe ne moreta vedno dati rešitve za zagotavljanje prostega pretoka blaga na enotnem trgu. Usklajevanje je še vedno eno od najbolj učinkovitih instrumentov, tako za gospodarske subjekte kot za nacionalne uprave.

Komisija bo zato v skladu s členom 12(3) Uredbe še naprej spremljala uporabo in učinke Uredbe ter ocenila vsako morebitno potrebo po prihodnjih spremembah v naslednjem poročilu o uporabi Uredbe (ES) št. 764/2008.

xxx

Komisija poziva Evropski parlament, Svet in Evropski ekonomsko-socialni odbor, da se seznanijo s tem poročilom.